

Publicerad 2015-08-25 10:07 av lodjuret/seglare

En förstås som vanligt spontanskriven text, den stund då tillfället gavs. Det går förstås bra att bara skriva och genast publicera. Men jag brukar föredra att låta texterna en smula ligga till sig först.

Finns det något värre

än folk som kan sitta still? Jag brukar själv sitta och trumma med fingrarna eller fötterna då jag väntar på att komma fram till min destination. En del säger att det är nervöst, som att sitta och blinka, bita på naglarna, äta eller dricka något begärligt ur en mugg eller flaska. Skall väl de vackert skita i, som kastar blickar mot mig som vore jag ett bångstyrt barn. För en del år sedan var jag dock som de, ett välartat barn som satt med benen ihop och armarna i kors över den något yppiga bysten. Jag rörde nästan aldrig en fena då jag satt i sällskap med andra. Jag kunde se en hel serie med olika uppträdanden som folk tog sig friheten med då jag satt i väntan på att 'komma fram'. Det kunde hända i kön, jag brukade ha med mig en sådan där liten ryggsäck med tillhörande tygstol att sitta på, eller på resa med buss, tåg eller hiss. En del av dem petade näsan, kliade sig i örat och drog ur fingret i akt och mening att inspektera fångsten om alls där fanns någon att beskåda och en del av dem stoppade flinkt mer eller mindre omedvetet fingret i munnen efteråt. Det har de ju ändå lärt sig att inte torka av sig på kläderna och inte heller har de en eller annan näsduk med sig, ens numera. Någon kammade mjällen ur håret, andra rättade till bröstet eller veken, det fanns en hel orkester samlad där som pratade med kort tonfall i en sorts skrikig form som kunde spräcka glas eller berg, någon rapade med ojämna mellanrum och andra ägnade sig åt sporten att fisa antingen tyst och äckligt eller högljutt och äckligt eller bara äckligt helt enkelt. En del luktade svett eller parfym, rök och parfym, rök och svett eller alkohol och så vidare i en härlig blandning. En del luktade vitlök eller bara satt och pratade rakt ut i luften som tänkte människan högt eller övade sig på att kunna en text utantill. Nåja, hur som helst med den saken. Mera förr var jag pappas lilla gull och väluppfostrad, sade aldrig käft eller käftade emot. Men så kom jag in i tonåren och plötsligt var ingenting sig riktigt likt längre. Och på den vägen är det. Att skita i konventionerna över en natt bara var som att somna om kvällen i barndomens rara oskuld, bara för att upptäcka att det växt ut ett par vingar under natten och att puppan blivit en färgsprakanade fjäril och att det var helt okej att flyga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten